

Πρώτον παρέχεται ἡ Blanchette τοῦ Eugène Brieux, ἥτις δὲν ἔτυχε ἐπιτυχίας. Ἡ Blanchette ἐμαρτύρησεν ἀληθῶς πρόσοδον, διότι τὸ θέμα ὅπερ ἔχει εἶναι θέμα ἐνδιαφέρον, προκειμένου περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας τῶν κορασίων. Ἡ Elise ἀνωτέραν τῆς θέσεως τῶν γονέων αὐτῆς ἔτυχε παιδείας, ἐφ' ᾧ καὶ ἀρνεῖται νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς λέγουσα τῷ πατρὶ Bousset «Διατί μοι ἔδωκας τὴν ἀνατροφὴν ταύτην, θέλων νὰ με καταστήσῃς ὑπηρετρίαν οἰνοπωλείου; Διατί μοι ἐνέπνευσας τὴν ἐπιθυμίαν κομψότερου καὶ εὐγενεστέρου βίου, ἐπιθυμῶν νὰ με κρατήσῃς παρὰ σοί, ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ;». Ἡ σκηνὴ αὕτη ὁμολογουμένως εἶνε ἐπιτυχὴς καὶ καλῶς διεξηγημένη. Ἡ κόρη ἀπέρχεται, τοῦ πατρὸς διακηρύσσοντος πανηγυρικῶς ὅτι αὕτη οὐδέποτε θὰ τύχῃ χάριτος παρ' αὐτοῦ. Ἐνταῦθα λήγει ἡ δευτέρα πράξις τῆς τριπράκτου ταύτης κωμωδίας, ἥτις εὐνέστησεν ὅτε τὸ πρῶτον ἐδιδάχθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ ἔτος 1892, ἀλλ' ἀμφοτέραι αὐταὶ αἱ πράξεις στεροῦνται δράσεως καὶ χαρακτήρων εὐκρινῶς διαγραφόμενων, ἡ δὲ τρίτη πράξις τὸ πᾶν καταστρέφει.

Ἐτερον ἔργον ἦν ἡ Dure, κωμωδία πεντάπρακτος τοῦ Γεωργίου Ancey, διδασκεία τὸ πρῶτον κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1891 ἐν Παρισίοις. Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς εἶνε τῶν νεαρῶν συγγραφέων, οὓς εἰς ᾧς ἤγαγεν ὅπως σκοτίσῃ ὁ κ. Antoine καὶ ὃς παρεῖχεν ἐλπίδας διακριθεὶς ἐντὶ πρῶτῳ αὐτοῦ ἔργῳ ἐπὶ παρατηρητικῇ πνεύματι, ἀλλ' ὃς διέψευσε τὰς περὶ αὐτοῦ ἐλπίδας, διότι ἡ Dure ἐστέθη ὑπὸ πλήρους ἀποτυχίας. Ἐν αὐτῇ οὐδὲν τῶν προσώπων οὐδέποτε σχεδὸν λέγει ὅ, τι λέγεται ἐν τῇ συνήθει βίῳ, δοθέντος τοῦ χαρακτήρος, τῆς ἀνατροφῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς καταστάσεως ἐν ᾧ εὐρίσκεται τοῦτο.

Ἡ Tante Leontine, ἥτις ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Antoine δύναται νὰ λογιθῇ ὡς τὸ κρεῖττον τῶν διδασκέντων ὡς δὴ ποτε μεγάλων ἔργων, ἅτε καλῶς διεξαγομένη καὶ διατυπούσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον χαρακτήρα, ἀλλ' ὅποιον τὸ θέμα αὐτῆς, τίς ὁ σκοπὸς αὐτῆς; Ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι τῶν χρημάτων καὶ αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ ἐπὶ τέλους, μεθ' ὅλας τὰς ἀντιστάσεις τοῦ γηραιοῦ πατρὸς αὐτῆς, θυσιάζεται. Οὐδαμῶς ἐξαγνίζει τὸν πατέρα ὅτι δέχεται τὴν ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσαν ἀδελφὴν, τὴν διὰ τούτων πλουτίσαν, τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ χάριν. Τίμιος χαρακτήρ οὐδέποτε. Ἄνευ μάλιστα ἀνάγκης πράττει τοιοῦτόν τι. Παραβλήθτω ὁ Brissot παρὰ τῇ Denise τοῦ Douma.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων γαλλικῶν ἔργων ἰδίᾳ τῶν κωμωδιῶν pour lever le rideau ἡ Bou-bou-choche, ἔργον εἰς δύο πράξεις τοῦ G. Courteline, διδασκεία τὸ πρῶτον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ γενομένη ἡ κυριωτάτη ἐπιτυχία τοῦ Ἐλευθέρου-Θεάτρου τῆς ἐποχῆς εἶνε ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, καίπερ μὴ στερουμένη τῶν ἐλαττωμάτων τῆς σχολῆς αὐτῆς, μεθ' ὅλην τὴν ἀποπνεύσαν εὐφυΐαν καὶ λεπτότητα.

Τελευταῖον σχεδὸν ἀνεβίβασεν ὁ κ. Antoine ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μνηματακίων ἐκατέρου τῶν ἀντιζήλων μὲν συγγενῶν δὲ ἐξ ἀγχιστείας νορδηνγιανῶν δραματικῶν Henrik Ibsen καὶ Björnsterne Björnson ἀνὰ ἓν ἔργον, τούτου μὲν τὴν Faillite, ἔργον εἰς

πράξεις τέσσαρας διδασκέν τὸ πρῶτον ἐν Νορδηνγίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1873, κατὰ νοέμβριον δὲ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Παρισίοις ἐν μεταφράσει τῶν Schürmann καὶ Jacques Lemaire, ἐκείνου δὲ τοὺς Revels. Περὶ Ibsen καὶ Björnson οὐ ἀπληροῦμεν πολλὰς σελίδας, ἀν' ἐπεχειροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἐν Παρισίοις μόλις ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Antoine καὶ ἄλλων δευτερευόντων θεάτρων πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας τῶν Παρισινῶν ἐδιδάχθησαν ἔργα τινὰ αὐτῶν. Σὺν τῷ συμβολισμῷ αὐτῶν, ὃς καθίστησι τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν πολλοῖς δυσνόητα, εἰ μὴ ἀκατανόητα, αἱ πρωτότυποι ἀληθῶς ἀρχαὶ καὶ μάλιστα αἱ κοινωνικαὶ οὐδαμῶς δύνανται νὰ τύχῃσι τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ὁ κ. Antoine ἀνεβίβασε τοιαῦτα ἔργα, διότι συμβιβάζονται πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, ἐπιθυλαζόμενος μάλιστα ὡς κατακλείδα τὴν Faillite, ἥς μόνος ὁ διάλογος τῆς τρίτης πράξεως ἔχει ἀξίαν τινὰ, κατὰ τὰ ἄλλα δὲ οὐσὶς δράματος réaliste.

Τοιαῦτα ἐν ὀλίγοις τὰ ἔργα, ἀπερ' ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας σκηνῆς ὁ θιάσος τοῦ κ. Antoine καὶ τοιοῦτος οὗτος. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ Antoine δὲν στερεῖται εὐφυΐας, οὔτε ὑποκριτικῆς τέχνης, ὡς ἐπίσης δὲν στεροῦνται τοιαύτης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐργαζόμενοι ὑποκριταὶ τε καὶ ὑποκριτρίαι. Ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ τοῖς ἄλλαις ἐπομένους ἀρχαῖς, ταῖς ὁρθαῖς καὶ ὑπὸ τῶν αἰῶνων κυρουμέναις, δὲν δύνανται νὰ εὐαρεστήσωσιν. Ὁμολογοῦμεν τὴν ἀμαρτίαν ἡμῶν.

Τὸ σπουδαιότατον θεατρικὸν γεγονός τῆς ἐποχῆς ἐν Παρισίοις μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Falstaff τοῦ Βέρδη ἐγένετο ἡ συμπλήρωσις χιλιάδος θριαμβευτικῶν παραστάσεων τῆς γλυκείας Mignon τοῦ Ambroise Thomas, τοῦ πρυτάνεως τῶν γάλλων μουσικῶν. Τὴν Mignon ἡκούσαμεν πολλάκις ὑπὸ τῶν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐρχομένων γαλλικῶν θιάσων ἐκτελουμένην καὶ πολλάκις ἐνετρυφήσαμεν εἰς τὰς χάριτας αὐτῆς. Εἶνε κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις τρεῖς, δοθέν τὸ πρῶτον τῇ 5(17) νοεμβρίου 1866. Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δὲ τῶν χιλίων παραστάσεων τὸ Κωμικόν-Μελόδραμα τῶν Παρισίων ἔδωκε πανηγυρικὴν παράστασιν, ὃ δὲ μελοποιὸς τῆς Mignon, ὁ γηραιὸς Thomas, ἐδέξατο πλεῖστα θαυμασμοῦ καὶ συμπαιθεῶν τεκμήρια.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΜΑΤΑ.

Ἐν τῇ μετρικῇ ἀναλύσει τοῦ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνου τοῦ κ. Μ. Παρανίκα, ἢν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προτέρῳ τεύχει, παρεσιδέθησαν τὰ ἐξῆς παροράματα:

Ἐξέπεσε πρῶτον ὁ δ' παλιν οὐδ'. Εἶτα δὲ ἀναγνωστέον ἀντὶ «Διαιρέσει τῶν δύο βραχέων» «Συναίρεσει τῶν δύο βραχέων» γίνεται ὁ ἰσότημος κλπ.

Ἐ τῷ α' ἀποσπάσματι στίχ. δ' ἀντὶ προφαίνει ἀνάγ. προφαίνεις.

Ἐν τῷ β' ἀποσπάσματι στί. β' ἀντὶ θύγατρεις — θύγατρεις], στίχ. δ' ἀντὶ δαῖσι, δαῖσι. Ἐν τῷ γ' ἀποσπάσματι στίχ. ζ' ἀντὶ λεγύ, λιγύ, στιχ. θ' ἀντὶ χρυσέα, χρυσέα].